

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 172/10
13.10.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Р, због кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 329/10 од 15.9.2010. године, подигнутом против правноснажне пресуде Првог општинског суда у Београду К. 451/00 Кв. 989/08 од 22.7.2008. године, у седници већа одржаној 13.10.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 329/10 од 15.9.2010. године, ПРЕИНАЧАВАЈУ СЕ: пресуда Првог општинског суда у Београду К.451/00 Кв.989/08 од 22.7.2008.године и пресуда Окружног суда у Београду Кж.бр.2385/08 од 29.09.2008. године, тако што Врховни касациони суд узима као правилно утврђене казне затвора по правноснажним пресудама и то:

-Првог општинског суда у Београду К.бр.451/00, Кв.бр.1104/06 од 12.07.2006. године, због кривичних дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије и др – јединствену казну затвора у трајању од 9 (девет) година и 11 месеци;

-Првог општинског суда у Београду К.бр.305/03 од 15.06.2007. године, због четири кривична дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. Кривичног законика и др – јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 6 (шест) месеци и

-Четвртог општинског суда у Београду К.бр.660/03 од 17.05.2006. године, због продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тач. 1. и 3. у вези члана 61. Кривичног законика – казну затвора у трајању од једне године, па применом одредбе члана 48. став 2. тачка 3. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, осуђеног Д.Р. ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 15 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 8.2.2000. до 13.2.2001. године, од 26.4.2002. године до 10.7.2002. године, од 18.10.2002. године па надаље, од 8.12.1995. године до 4.3.1996. године и од 13.2.2001. до 19.4.2001. године, као и време проведено на издржавању казни по пресуди Првог општинског суда у Београду К. 451/00, Кв. 1104/06 од 12.7.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду К. 451/00 Кв.989/08 од 22.7.2008.године преиначене су само у погледу одлуке о казни:

- правноснажна пресуда Првог општинског суда у Београду К. 451/00 Кв.1104/06 од 12.7.2006. године, (правноснажна дана 18.8.2006. године), којом су преиначене само у погледу одлуке о казни правноснажна пресуда Првог општинског суда у Београду К. 451/00 Кв. 1100/04 од 14.7.2004. године и правноснажна пресуда Четвртог општинског суда у Београду К. 180/97 од 8.4.2005. године, те је окривљени Д.Р. због кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС и др, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 9 година и 11 месеци, у коју казну му је урачунато време

provedeno u pritvoru od 8.2.2000. do 13.2.2001. godine, od 26.4.2002. do 10.7.2002. godine, od 18.10.2002. godine pa nadalje, od 8.12.1995. godine do 4.3.1996. godine i od 13.2.2001. do 19.4.2001. godine, kao i vreme provedeno na izdržavanju kazni,

- pravnosnažna presuda Prvog opštinskog suda u Beogradu K. 305/03 od 15.6.2007.godine, (pravnosnažna 11.8.2007.godine), kojom je okrivljeni D.P. oglašen krivim zbog izvršena četiri krivična dela nedozvoljene polne radnje iz člana 182. stav 1. u vezi člana 178. stav 1. KЗ и krivičnog dela krađe iz člana 203. stav 1. KЗ и осуđen на јединствену казну затвора у трајању од шест година и шест месеци, и

- pravnosnažna presuda Четвртог општинског суда у Београду К. 660/03 од 17.5.2006.godine, (pravnosnažna 4.8.2006.godine), kojom je okrivljeni D.P. oglašen krivim zbog izvršenog produženog krivičnog dela teška krađa из члана 204. став 1. тачка 1. и 3. у вези члана 61. KЗ и осуđen на казну затвора у трајању од једне године, те га је Први општински суд у Београду, напред цитираном пресудом, узимајући изречене казне по напред наведеним пресудама као утврђене, применом одредби члана 4, 42, 45, 60 и 63 KЗ и члана 405. став 1. тачка 1. ЗКП-а, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 17 година и 4 месеца у коју казну му је урачунато време provedeno у притвору од 8.2.2000. до 13.2.2001. године, од 26.4.2002. до 10.7.2002. године, од 18.10.2002. године па nadalje, од 8.12.1995. године до 4.3.1996. године и од 13.2.2001. до 19.4.2001. године, као и време provedeno на издржавању казни.

У осталим деловима правноснажне пресуде Првог општинског суда у Београду К. 451/00 Кв.1104/06 од 12.7.2006. године, Првог општинског суда у Београду К. 305/03 од 15.6.2007. године и Четвртог општинског суда у Београду К. 660/03 од 17.5.2006. године, остале су неизмењене.

Пресудом Окружног суда у Београду Кж.бр.2385/08 од 29.09.2008. године одбијена је као неоснована жалба осуђеног Д.Р. и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду Кв.бр. 989/08 (К.бр.451/00) од 22.07.2008. године.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз 329/10 од 15.9.2010. године, против правноснажне пресуде Првог општинског суда у Београду К. 451/00 Кв. 989/08 од 22.7.2008. године, због повреде krivičnog закона и то одредбе члана 48. став 2. тачка 3. у вези члана 4. став 1. KЗ, са образложењем да је суд приликом изрицања јединствене казне морао применити закон који је блажи за учиниоца, у смислу члана 5. KЗ, односно морао је применити члан 48. став 2. тачка 3. KЗ СРЈ којим је предвиђено да јединствена казна затвора не сме прећи 15 година затвора, који је најповољнији закон по окривљеног. Самим тим, по ставу тужилаштва, суд није могао применити члан 60. став 2. тачка 2. KЗ, применом ког му је изрекао јединствену казну затвора у трајању од 17 година и 4 месеца, односно преко дозвољеног максимума од 15 година затвора, по закону који је био најповољнији по окривљеног, на који начин је повређен закон на штету окривљеног, па је предложио укидање наведене пресуде и враћање на поновни поступак.

Иако захтевом Републичког јавног тужиоца другостепена пресуда формално није обухваћена, имајући у виду списе предмета и садржину захтева, очигледно је да је њиме обухваћена и пресуда Окружног суда у Београду Кж.бр.2385/08 од 29.09.2008. године.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа, у смислу члана 422. став 3. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са поднетим захтевом, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је основан, с обзиром на то да је Први општински суд у Београду приликом доношења испитиване пресуде повредио закон на штету окривљеног Д.Р, из члана 369. тачка 3. ЗКП-а јер је у погледу одредби о одмеравању јединствене казне за дела у стицају применио закон који се не може применити.

Наиме, из изреке и образложења испитиване пресуде произлази да је Први општински суд у Београду применом одредби члана 405. став 1. тачка 1. ЗКП-а и члана 60. и 63. Krivičnog законика окривљеног Д.Р. осудио на јединствену казну затвора у трајању од 17 година и четири месеца, чиме је поступио противно одредби члана 5. Krivičnog законика којом је прописано да ће се на учиниоца krivičnog дела применити закон који је важио у време извршења krivičnog дела, а уколико је после

извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута примениће се закон који је најблажи за учиниоца. Насупрот томе очигледно је да је суд приликом примене одредаба о одмеравању јединствене казне у наведеном трајању за дела у стицају применио опште одредбе кривичног законика који није блажи по учиниоца, те тиме починио наведену повреду закона на штету окривљеног.

Ово стога јер је одредбом члана 48. став 2. тачка 3. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, који је важио у време извршења кривичних дела обухваћених правноснажном пресудом Првог општинског суда у Београду К.451/00 Кв. 1104/06 од 12.7.2006. године, прописано да ће суд, ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела за које му се истовремено суди, претходно утврдити казне за свако од тих дела, па ће за та дела изрећи јединствену казну која мора бити већа од сваке појединачне утврђене казне, али не сме достићи збир утврђених казни нити прећи 15 година затвора. Насупрот томе, одредбом члана 60. став 2. тачка 2. Кривичног законика предвиђено да ће суд у истој ситуацији изрећи јединствену казну тако што ће повисити најтежу утврђену казну, с тим да иста не сме достићи збир утврђених казни нити прећи 20 година затвора, из чега се закључује да су наведене одредбе члана 48. КЗ СРЈ блаже за осуђеног, у односу на одредбе члана 60. КЗ, па је наведене одредбе и требало применити.

Имајући у виду природу повреде, Врховни касациони суд је користећи овлашћење из члана 425. став 1. ЗКП-а уважењем захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, преиначио испитиване правноснажне пресуде само у погледу примене закона код изрицања јединствене казне за кривична дела у стицају, те је узимајући као правилно утврђене: јединствену казну затвора у трајању од 9 година и 11 месеци по пресуди Првог општинског суда у Београду К. 451/00 Кв. 1104/06 од 12.7.2006. године, јединствену казну затвора у трајању од 6 година и 6 месеци по пресуди Првог општинског суда у Београду К. 305/03 од 15.6.2007. године и казну затвора у трајању од 1 године по пресуди Четвртог општинског суда у Београду К. 660/03 од 17.5.2006. године примењујући одредбе члана 48. став 2. тачка 3. КЗ СРЈ осуђеног Д.Р. осудио на јединствену казну затвора у трајању од 15 година у коју му је урачунато време проведено у притвору и на издржавању казне затвора, као у изреци ове пресуде.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, и применом члана 425. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар,

Председник већа

Олгица Козлов, с.р.

судија,

Бата Цветковић, с.р.